

Άσκηση 1^η:

Να μελετήσετε τα ακόλουθα ποιήματα και να προσδιορίσετε τα χαρακτηριστικά του διαλόγου των ποιητών με τον χριστιανικό μύθο:

Ανέστης Ευαγγέλου, Τις νύχτες, όταν όλοι κοιμούνται (Μέθοδος αναπνοής, 1966)

Τις νύχτες, όταν όλοι κοιμούνται
κι εγώ γελιέμαι πως ο Θεός μ' ακούει και προσεύχομαι,
πόσες φορές δε ζήτησα
πόσες φορές δεν παρακάλεσα:

Θεέ μου, κάνε με πιο απλόν
πάρε αυτό το κορμί και τσάκισέ το
σπάσε τα κόκαλά μου, αφάνισε το δέρμα μου
πάρε αυτήν την πολύπλοκη καρδιά και καν' την στάχτη
κάνε μου λιώμα το κρανίο
δώσε ένα τέλος στο τυραννισμένο αυτό μυαλό –
κι ύστερα πάρε κάνε με από την αρχή,
γέννησέ με ξανά όπως δε μ' έκαμεν η μάνα μου,
κάνε με απλόν και μονοκόμματο
όπως κομμένον άγριο βράχο σε φαράγγι.
(26/5/64)

Λεία Χατζοπούλου – Καραβία, Τα πάντα εν σοφία (Σχέδια στο νερό, 1956)

Τα πάντα
εν σοφία εποίησας Κύριε.
Συ
που έβαλες ανάμεσά μας τα χιλιόμετρα
για να υψώνονται οι φωνές μας πάνω τους.
Συ
που έκανες τον ουρανό μας άπιαστο
για να μπορούνε τα κορμιά μας την ανάταση.
Συ
που μας πήρες τη χαρά
για να μας μείνει η ελπίδα.
Συ
που μας πήρες την ελπίδα
για να μας μείνει η αγάπη-
τα πάντα
εν σοφία εποίησας
Κύριε.

Λεία Χατζοπούλου – Καραβία, Δημιουργία (Αναβαθμοί, 1957)

II

Τότε
ο θεός σκούπισε το μέτωπό του
με τη ροζιασμένη απ' τη δημιουργία παλάμη του
κοίταξε τον κόσμο του
και σκέφτηκε πως ήταν όμορφος.
Και σκέφτηκε
τι μεγάλος θεός που ήταν
για να μπορεί να φτιάχνει τέτοιους κόσμους-
τι θαυμαστός.
Και εθλίβη που δεν ήταν κανένας
να θαυμάσει τη μεγαλοσύνη του.
Τότε ο θεός είπε:
«Θα πλάσω τον άνθρωπο».

Βύρων Λεοντάρης, Έτσι που τραύλισα... (Εν γη αλμυρά, 1996)

IV

Χαμένος, ξαναπαίζω τώρα μόνος την παρτίδα
μάταια γυρεύω λάθη δοκιμάζοντας νοερά
κινήσεις και φερσίματα
λόγια που ειπώθηκαν ή δεν ειπώθηκαν
περιπλανήσεις σε όνειρα και φαντασίες
χαμένα δρομολόγια ματαιωμένες συναντήσεις
τηλεφωνήματα μπλεγμένα
με μια άγνωστη φωνή πάντα να παρεμβάλλεται και να φωνάζει βοήθεια
γδέρνοντας το μυαλό μου

Αρνήθηκα τον κόσμο και δε βρήκα την ψυχή μου
έχασα την ψυχή μου και δεν κέρδισα τον κόσμο
Στημένο το παιχνίδι
Του Θεού και των ανθρώπων οι ζαβολιές με ρήμαξαν

Σε φονικό σκοτάδι άστραψαν τα πελέκια
το χέρι που άπλωσα το τσάκισαν
το χέρι που μου άπλωσαν το τσάκισα
γκρεμίστηκε το ουμανιστικό όραμα
καταπλακώθηκα στον ίδιο τον εαυτό μου

Ημέρα ανθρώπου ημέρα θλίψεως
ημέρα ανήμερη
κι άλλο δεν είμαι πια παρά κατάρα και βλαστήμια
καθώς επάνω μου ξεσπάει
η μοχθηρία του ουρανού
και του πλησίον η μάνητα

Κική Δημουλά, Η γλυκυτάτη αβεβαιότητα (Χαίρε ποτέ, 1988)

Τρισάγια κάθε τόσο
για να δοθεί η υπηκοότητα νεκρού
στον *κεκοιμημένον δούλον σου*.

Ύψιστε, τι εννοείς
άλλο νεκρός και άλλο δούλος.
Κι από πότε επιτρέπεται
να κοιμούνται έτσι βαθιά
ατιμώρητοι οι δούλοι.

Τον κεκοιμημένον δούλον σου.
Θε μου, αν απελευθερώνει ο θάνατος
όπως μας το υπόσχεται παρήγορη
η γλυκυτάτη αβεβαιότητα, εσύ
γιατί τον θες ντε και καλά δουλέμπορο;

Τον κεκοιμημένον.
Περί ύπνου πρόκειται, Κύριε;
Μα του κολλάει ύπνος του νεκρού
έτσι εύκολα νυστάζει η απώλεια της ζωής;
Εδώ εμείς, δούλοι του απάνω κόσμου ακόμα
κι όμως ποιος κλείνει μάτι
αν δεν τον νανουρίσει όπως ξέρει
μόνο η γιαγιά του η βεβαιότητα
με τη γλυκιά της ρόδινη αφύπνιση.
Κύριε, μήπως όταν ενέκρινες
αυτούς τους ανελέητους ανταγωνιστικούς ψαλμούς
ήσουν ακόμη άνθρωπος;